

FATHER GRAMA AND TRANSDISCIPLINARITY

Mircea A. DIACONU, Professor PhD,
"Ștefan cel Mare" University of Suceava

Abstract: Starting from a few literary publishing facts, this paper examines and problematizes a fundamental contradiction of transdisciplinarity, the method used by Basarab Nicolescu for the interpretation of literature. In fact, the creator of transdisciplinarity reacts polemically whenever his method is challenged, bringing in his defense, by simple translation, the way Lucian Blaga used to consider the attacks of a theologian, Dumitru Stăniloae, as inadequate. Basarab Nicolescu compares Stăniloae with Father Grama, who is considered to be Eminescu's first detractor. But the paper shows that Father Grama's erroneous interpretation is generated by his positioning on theological grounds, therefore by an inadequate contextualization. It is exactly what Basarab Nicolescu does himself, by moving the interpretation of literature on philosophical grounds. Thus, although it seems completely unexpected, Basarab Nicolescu gets himself in Father Grama's situation, betraying literature in favor of an extra-literary position.

Keywords: Transdisciplinarity, Basarab Nicolescu, Father Grama, Mihai Eminescu

Nu cred să fie cineva care să creadă că există vreo asemănare între Alexandru Grama și Basarab Nicolescu. Dar toată lumea cred că știe azi cine este Alexandru Grama, părintele Grama. Când se vorbește despre un caz clasic de interpretare calomnioasă, despre un „detractor”, se apelează la numele celui care a scris primul volum despre Eminescu, *Mihail Eminescu. Studiu critic*, Blaj, 1891. O face de curînd, în „Convorbiri Literare” și Basarab Nicolescu, membru corespondent al Academiei Române, fizician și filosof; opera sa, citim în wikipedia, „se concretizează în peste 130 de lucrări științifice de specialitate și în numeroase lucrări privind transdisciplinarity, toate citate în întreaga lume”. Așa se precizează acolo: „toate citate în întreaga lume” (atenție, deci!). Așadar, Basarab Nicolescu apelează la fondul nostru cultural, ba chiar mai mult decît atât. Noi vom trimite nu la simbolul Grama, ci la cazul concret. Despre ce este vorba? În textul numit „De ce este nevoită cultura română să repete la infinit cazul popa Grama?” („Convorbiri Literare”, nr.

5/2015), deranjat de faptul că în „Observator cultural” cineva „a declanșat o campanie furibundă împotriva transdisciplinarității” (nu ni se spune cine, nu ni se spune când; se dă o adresă electronică; dar „campanie furibundă”, nu e prea mult?), Basarab Nicolescu vorbește despre o „rinocerizare a cazului Grama”. Cultura română s-ar transforma în una „de scandal și de divertisment”. Nu mergem în „Observator cultural” să căutăm cauzele. Dar Grama, în treacăt fie zis, n-avea nicio legătură nici cu scandalul, nici cu divertismentul, ci cu un anumit mod de a înțelege cultura.

Deocamdată, însă, altceva ne interesează. Basarab Nicolescu nu se duce la textul lui Grama (devenit simbol), ci apelează la un text al lui Blaga, „De la cazul Grama la tipul Grama”, replică în polemica lui cu Dumitru Stăniloae. Blaga reacționase polemic față de acuzațiile venite din parte a unui prelat care credea că spiritul lui Blaga ar fi străin de cel al ortodoxiei. Afît de dur încît scrie un pamflet pe care îl semnează doar cu inițiale și nu-l republică în vreun volum. Așa cum s-a întîmplat și cu alte cîteva, puține, texte ale sale. Nu-i o mare descoperire. Ba cred că Blaga va fi preferat ca acest text să rămîna mai degrabă necunoscut. Basarab Nicolescu repune în circulație o violență care nu-l definește pe Blaga și nu-l reprezintă. În focul unei bătălii, el folosește termeni cam tari, iar despre Grama spune lucruri care-l ajută pe moment. Cum se va fi simțit Dumitru Stăniloae așezat în compania unui preot greco-catolic pentru a fi desființat se poate bănui. Spune Blaga: „Popa Grama, care în modurile sale cotidiene avea o înfățișare înăcrită de consumator de mere pădurețe, se văzuse în revelatorul vis, înalt și mîndru cu chip de Sfîntul Gheorghe [...]” și așa mai departe. Blaga pune totul pe seama mediocrității lui Grama și a invidiei lui. A se citi mediocritatea și invidia lui Stăniloae.

În aceiași termeni se înscrie Basarab Nicolescu, care vorbește despre „coșurile de gunoi de la forumurile revistelor”. Dar despre forumurile revistelor era vorba? Aici coborîm? Atunci aproape că nu are sens să mai discutăm. Bănuiam că era atacată transdisciplinaritatea cu nume și prenume, nu sub pavăza anonimatului. Or, fie și așa, pur și simplu Basarab Nicolescu își proiectează contestatarii pe terenul derizoriului. Să mai și spună că „ar trebui consacrată o teză de doctorat studiului coșurilor de gunoi de la forumurile revistelor” mi se pare defăimător la adresa propriilor doctoranzi. Cred că se ocupă cu lucruri mai serioase. La drept vorbind, nu știu dacă peste ani Basarab Nicolescu, sau transdisciplinaritatea se vor mîndri cu aceste cuvinte. De fapt, lucrurile

stăteau mai simplu: un teolog, precum Dumitru Stăniloae, înțelege inadecvat literatura. Și tare am sentimentul că, deși se plasează pe sine de partea lui Blaga, uneori și Basarab Nicolescu o înțelege într-un mod cel puțin special. Ce-ar zice el despre un poem intitulat *Fratele păduche*, de exemplu?

Posibil ca Basarab Nicolescu să aibă dreptate. Dar cum nu ne trimite la surse, cum nu spune „povestea” și ocolește dovezile, ceea ce contează este dacă exemplul cu Alexandru Grama pe care-l folosește e cel mai bun. Poate că din perspectiva efectului vizat este: spunându-le unora că ar repeta comportamentul „popei” Grama și apelînd nu atît la ceea ce spune enciclopedia despre Grama, cît la ceea ce spune Blaga, Basarab Nicolescu îi discreditează radical. Îi desființează. De aceea probabil nici nu le invocă numele. Dar altfel, Basarab Nicolescu apelează la un clișeu, care validează ideea că Grama e defăimătorul *par excellence*.

Dar cine este Alexandru Grama? Născut în același an cu Eminescu, preot greco-catolic, cu un doctorat obținut la Viena în 1877, Alexandru Grama a fost din 1892 chiar rector al Academiei Greco-Catolice din Blaj. Acel Blaj în care, adolescent inspirat de idealuri naționale, Eminescu ar fi intrat exclamînd „Te salut, mică Romă!”. Căci fără ideile greco-catolicilor de la Blaj, din a doua jumătate a secolului anterior, ideea de România e posibil să nu fi existat. Și Eminescu știa acest lucru. Pe wikipedia – atenție deci! – aflăm nu numai ce studii a scris Grama (studii și manuale), ci și că ar fi polemizat cu Eminescu pe tema esteticului în artă. Nimic mai neadevărat. Poate că aceia care au completat pe wikipedia nu știu ce înseamnă a polemiza. Dar, fără să vrea, deși cu toții știm că Alexandru Grama e primul detractor al lui Eminescu, ei spun un adevăr: la mijloc e o problemă care privește esteticul în artă. Și e chiar o problemă de actualitate, care-l privește și pe Basarab Nicolescu. Pentru că, la drept vorbind, oricît ar părea de paradoxal, Basarab Nicolescu face parte din tabăra lui Grama, despre care eu n-aș putea spune că-l denigrează pe Eminescu. În fond, ce e un detractor? Dincolo de definiția de dicționar (vai, insuficientă), un detractor e acela care în mod programatic și împotriva chiar a propriilor convingeri construiește o falsă imagine. Spune undeva („România Literară”, nr. 10, 2003) Nicolae Manolescu: „Este evident că nu orice critic, oricît de drastic sau de neînțelegător, trebuie considerat detractor”. Și continuă: „Detractorul este de re-credință și își face din negare un scop precis. El pornește de la ideea că scriitorul la care se referă trebuie să fie contestat. Nu ajunge la ea, în

urma unei demonstrații. Ideea e așadar preconcepută. Apoi, el are în vedere reputația, nu numai decît valoarea acestuia”. Or, cuvîntul detractor a ajuns la noi, așa, bun la toate. Conform DEX-ului, și dacă scrii un studiu în care pui la îndoială o viziune asupra unei probleme poți fi numit detractor. Este ceea ce i se întîmplă chiar lui Alexandru Grama. Grama nu-l defăimează pe Eminescu, ci doar îl plasează într-un teritoriu inadecvat. Cum fac destul de mulți cu literatura, uneori chiar Basarab Nicolescu. În paranteză fie zis, Nicolae Manolescu atacă această problemă într-un editorial din „România Literară” (nr. 10/2003) în care are de cîteva ori dreptate. Greșește însă cînd crede că Grama este cu adevărat un detractor. Nu greșea atunci cînd susținea că Grama nu are simțul poeziei.

Acuma, trebuie să mai spunem un lucru. Pînă anul trecut, despre Alexandru Grama puteam afla cîte ceva așa, din auzite. Din ce-a spus Călinescu, sau Blaga, sau Basarab Nicolescu. Dar textul lui Basarab Nicolescu este, totuși, din 2015. L-am fi putut invoca pe Alexandru Dobrescu care a făcut o antologie cu detractorii lui Eminescu, care a declanșat editorialul lui Nicolae Manolescu. Dar în 2014, Ioan Chindriș și Niculina Iacob au publicat o ediție a volumului semnat de Alexandru Grama, la Editura Napoca Star. Pentru că a fost vorba de „România Literară” și de Nicolae Manolescu, să precizăm că aici, în „România Literară” (nr. 30/2014), Cosmin Ciotloș, într-un text intitulat „Paiul și bîrna”, conchide că „Cu toată lipsa ei de dreptate, cartea aceasta de la 1891 e mai pasionantă intelectual decît multe, foarte multe din comentariile pioase și lipsite de idee care i-au urmat”.

Cît mă privește, am citit cu atenție studiul lui Grama și, de asemenea, prefața scrisă de cei doi editori. Dacă în epocă (reiese lucrul acesta și din evocările însumate în volum de Constantin Cioabă) se făcea trimitere adesea la pesimismul eminescian, încercîndu-se fie explicare lui, fie susținerea ideii că folosirea lui e nepotrivită, lucrul acesta i se datorează lui Grama. Ideea lui este că Eminescu este un pesimist, ba chiar unul, cum ar fi spus Gherea, papagal. Adică unul simulat. Mai mult decît atît, ideea lui Grama este că pesimismul eminescian poate avea o influență nefastă asupra tineretului. Cineva povestea despre furia lui Grama cînd și-a descoperit propriii elevi de la Academia Greco-Catolică din Blaj citind poezia lui Eminescu. Acuma, poate avea și dreptate știind el ce impact a avut în alte locuri *Suferințele tînrului Werther*. Nu veneau oamenii și la Cioran cerîndu-i o soluție pentru a se sinucide și plecau

înseninați?! Cioran povestește acest lucru. În fine, oamenii săreau brusc din operă în realitatea concretă.

Spre sfârșitul prefetei ediției semnate de Ioan Chindriș și Niculina Iacob, citim: „În final, se impune repetat faptul că defăimarea de la Blaj nu este opera unor convingeri, ci a unor mentalități”. Cred că e o formulare greșită. „Defăimarea”, dacă mai putem numi așa judecățile lui Grama, este opera unor convingeri tocmai pentru că acestea sînt expresia unor mentalități. O mentalitate care are legătură cu locul și cu timpul în care scria și trăia Grama. Și, la drept vorbind, pentru Eminescu însăși poezia este înțeleasă – în termeni romantici – exact ca un mijloc de construire a istoriei, a lumii. Geniul face istoria, în viziunea poetului. Așadar, nu Grama mă miră pe mine – căci cum altfel ar fi putut citi poezia lui Eminescu un teolog, unul din „mica Romă”, unul care mai e și profesor la Teologie? Pe mine mă miră că astăzi există nume, unele cu greutate, venind spre literatură în general din alte teritorii, care citesc poezia lui Ion Barbu sau a lui Mihai Eminescu, a lui Bacovia, mutînd cu totul cadrul de referință în afara esteticului. Iar unul dintre aceste cadre de referință este chiar transdisciplinaritatea. Pentru spiritualiști (și spiritualiștii practică un fel de fundamentalism), literatura e folosită la ceva. Pentru moderni, pentru modernii cu rădăcinile în iluminism și în rațiune, literatura există prin ea însăși. Era, într-un fel, lecția lui Maiorescu. Chiar dacă nici lecția lui Maiorescu nu e atît de pură cum am fi tentați să credem.

Altfel, ca părintele Grama gîndește foarte multă lume. Pornind de la premisa că scriitorul trebuie să aibă o funcție pragmatică în societate, cineva chiar întreba de ce trebuie să citim poezia lui Bacovia, un poet care spune „Ca Edgar Poe ma reîntorc spre casa, / Ori ca Verlaine, topit de băutură / Și-n noaptea asta de nimic nu-mi pasă”. Pentru Grama, Eminescu este pur și simplu un contramodel. „Ce poate fi demn de imitat în viața unui aventurier, care nicicînd n-a făcut nici un studiu serios și sistematic” și care încă din tinerețe era blazat? Asta e întrebarea care a declanșat studiul lui. Vorbește el despre „stricăciunea ce a făcut deja Eminescu în tinerețea noastră”. Firește că se plasează pe un teren greșit. Dar cîți dintre cei care spun că-l prețuiesc pe Eminescu nu se situează astăzi la fel? Că Eminescu era blazat în cuget, că era iubitor de antiteze cam exagerate, că era reflexiv mai peste marginile iertate, toate acestea le spunea și Maiorescu, și citind doar cîteva poeme. Doar că, spre deosebire

de Grama, Maiorescu știa ce e literatura. Și avea și gust, chiar dacă, i-ar putea reproșa unii, unul clasic.

Bibliografie

1. Cosmin Ciotloș, „Paiul și bîrna”, în „România Literară”, nr. 30/2014
2. Al. Grama, *Mihai Eminescu. Studiu critic. Studiu critic* [1889], Ediție îngrijită de Ioan Chindriș și Niculina Iacob, Napoca Star, Cluj-Napoca, 2014;
3. Titu Maiorescu, *Eminescu și poeziile lui* [1891, Blaj], în *Critice*, II, Editura pentru Literatură, București, 1967;
4. Nicolae Manolescu, „Critici și detractori”, în „România Literară”, nr. 10/2003.
5. Basarab Nicolescu, „De ce este nevoită cultura română să repete la infinit cazul popa Grama?”, în „Convorbiri Literare”, nr. 5/2015.